

Že klije

Iz Lukovega evangelija 3,1-20

V petnajstem letu vladanja cesarja Tiberija, ko je bil Poncij Pilat upravitelj v Judeji in Herod četrti oblastnik v Galileji in njegov brat Filip četrti oblastnik v Itureji in deželi Trahonitidi ter Lizanija četrti oblastnik v Abileni in ko sta bila velika duhovnika Ana in Kajfa, je Bog govoril v puščavi Janezu, Zaharijevemu sinu. In prehodil je vso jordansko pokrajino in oznanjal krst pokore za odpuščanje grehov, kakor je pisano v knjigi govorov preroka Izaija: »Glas vpijočega v puščavi:

„Pripravite pot Gospodovo,
izravnajte njegove steze;
vsaka dolina naj se izpolni
in vsak hrib in grič naj se zniža;
in kar je krivo, naj bo ravno,
in kar je hrapavo, postani gladka pot;
in vse človeštvo bo videlo božje zveličanje.“

Govoril je torej ljudem, ki so prihajali, da bi jih krstil: »Gadja zalega, kdo vam je zagotovil, da ubežite prihodnji jezi? Obrodite torej vreden sad spokoritve in nikar sami pri sebi ne govorite: ‚Abrahama imamo za očeta.‘ Zakaj povem vam, da Bog lahko iz teh kamnov obudi Abrahamu otroke. Že je namreč sekira nastavljena drevesom na korenino; vsako drevo torej, katero ne rodi dobrega sadu, se bo posekalo in vrglo v ogenj.« Ljudje so ga tedaj vpraševali: »Kaj naj torej storimo?« Odgovoril jim je: »Kdor ima dve suknji, naj eno podarí tistemu, ki je nima; in kdor ima jedi, naj ravna enako.« Prišli so tudi cestnarji, da bi se dali krstiti, in so mu rekli: »Učenik, kaj naj storimo?« Odgovoril jim je: »Ne terjajte nič več, kakor vam je določeno.« Pa tudi vojaki so ga vpraševali: »Kaj naj pa mi storimo?« Rekel jim je: »Nikomur ne delajte sile, nikogar ne varajte in s svojo plačo bodite zadovoljni!«

Ker pa je ljudstvo živelo v pričakovanju in so vsi v srcu mislili o Janezu, ali ni morda on Kristus, je Janez vsem govoril: »Jaz vas krščujem z vodo, pride pa močnejši od mene in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen njegovega obuvala: on vas bo krstil s Svetim Duhom in z ognjem. Velnico ima v roki, da bo počistil svoje mlatišče in spravil žito v svojo kaščo, pleve pa sežgal z neugasljivim ognjem.« In še mnogo drugih opominov je dajal, ko je ljudstvu oznanjal evangelij. Herod pa, četrti oblastnik, katerega je grajal zaradi Herodiade, žene njegovega brata, in zaradi vseh hudobij, ki jih je Herod storil, je vrhu tega storil še to, da je Janeza zaprl v ječo.

... da bi skrbel za kal novega življenja, njegovo Besedo v tebi, družini, bratstvu ...

☪ Ista množica, ki je v uri kadilne daritve čakala pred templjem, da bi prisluhnila besedam duhovnika Zaharije (prim. Lk 1,10.21-22), zdaj v puščavi čaka na besede duhovnikovega sina, Janeza Krstnika (Lk 3,7). Zaharija pride iz templja nem, nezmožen oznaniti prihod kraljestva, katerega skrivnosti ne razume. Janez, glas Besede, pripravi pot Najvišjemu. Kraj poslušanja Besede in prejema krsta torej ni več tempelj, temveč puščava: *popeljem jo v puščavo in ji spregovorim na srce* (Oz 2,16b). Bog napolni puščavo s svojo Besedo. Vsaka puščava ima svojo Besedo in prav tako ima tudi vsaka naša puščava svojo Besedo. Blagoslovljen, kdor ji uspe prisluhniti.

☪ Janez v ljudeh okrog sebe vzbudi zanimanje – mnogi se sprašujejo, če ni on Kristus. Ko

Bratstvo Evangelii Gaudium – Fraternità Evangelii Gaudium 2022/9

mu postavljajo vprašanja, hitro razjasni, da bo prišel nekdo, ki je močnejši od njega. Janezova pridiga je trda, ostra, resnična. Toda kdor mora priti, bo močnejši od Janeza. Sveti Duh in ogenj sta močnejša od vode – ljubezen in odpuščanje, ki prideta od Zgoraj, sta močnejša od naših naporov, da bi se očistili in rešili sami. Odrešenje je dar, ne pridobitev. Sprejeti je bolje kot prislužiti si. Služabnik je tisti, ki odveže jermen sandal gospodarju, ko se gospodar vrne domov. Ali žena, ko pospremi moža v spalnico. Bose noge gospodarja in moža razkrivajo, da je že čas počitka. Janez ve, da se Jezusovo poslanstvo šele začne. Ni čas, da bi Ljubezen počivala. Je čas oznanjanja, čas potovanja. Nihče ne more ustaviti teka Besede, dokler ne pride do svoje dopolnitve.

☪ Janez tistemu, ki ga izprašuje, poda osnovni moralni nauk, ki narekuje, da delimo, kar imamo, da ne zatiramo ljudi, za katere smo odgovorni, da se zadovoljimo s tem, kar imamo, ne da bi zahtevali več in kradli. Ta množica, ki jo sestavljajo običajni ljudje – javni grešniki, kot so bili cestnarji in vojaki rimskega imperija –, je tisto ljudstvo, ki ga Janez pripravlja na sprejem Mesije. Janezov nauk ni največ, kar je možno, ampak najmanj, kar je nujno. Jezus nas kliče k večji pravičnosti, k večji ljubezni in k drznejšemu pričevanju.

☪ Janez se ne boji za lastno življenje in izpolni svoje poslanstvo tako, da tudi Herodu oznani resnico. Slednji si je zase vzel ženo svojega brata Filipa in na ta način javno očrnil tako lasten kot tuj zakon. Janez je to zlorabo razkril in Herod se je prikladno domislil, da Janeza utiša tako, da ga vrže v ječo palače Maheront, trdnjavo v obliki mavzoleja, ki so jo zgradili za Herodova praznovanja in njegovo smrt. Janez je dal življenje in je predhodnik Kristusa ter vseh tistih, ki so v znak svobode prelili kri za resnico. V Janezu ponovno najdemo obraze sodnikov, ki se niso uklonili mafijski oblasti, obraze duhovnikov in vernikov, ubitih, ker so se postavili na stran zatiranih, ter obraze tolikih moških in žensk, ki vsak dan bijejo dober boj enakopravnosti in pravičnosti. Janez je živi primer, da nevtralnost ni evangeljska krepost.

Za poglobitev ... če želiš!

Ne moremo narediti vsega in to spoznanje nam daje občutek svobode.

To nam omogoča, da nekaj naredimo in da to naredimo zelo dobro.

Naše delo lahko ostane nedokončano, vendar je to začetek, korak na poti, priložnost, da Božja milost vstopi in naredi preostalo.

Morda ne bomo nikoli videli končnih rezultatov,

vendar je to razlika med vodjo delavcev in delavcem.

Mi smo delavci, ne vodje delavcev, smo služabniki, ne mesije.

Smo preroki prihodnosti, ki nam ne pripada.

(iz pridige ameriškega kardinala Johna Deardena, 1979)